

JANÓ ZSOLT

Enyveskezű négykezes

Néhány hónapja már, hogy Bosszantó ezredes – a Jótékonyági Egység parancsnoka – elment hazulról. Valószínűleg távol volt.

A jótékonyági akciók közepette üzent leányainak, Luvnyának meg Rusnyának, és azt javasolta nekik, hogy életük hátralevő részét a vidéki házukban töltsék el.

Rusnya levette zoknijából készült sálját, az asztallal borított konyhára támaszkodott, s így állt összeráncolt fülekkel testvére előtt.

– Én előreutazom, te meg szedd rendbe a lakást! – mondta Luvnya. – Ne cserélgess a szemöldöködet, és ne nyalogasd a homlokod! Az ajtót szereld le, a kölcsönkért szaxofont alakítsd át zongorának. A szomszédokat jelentsd fel, új életet kezdünk. Ezután menj egyenesen az állomásra, add fel apának ezt a táviratot, azután ülj fel a lóvasútra és gyere utánam a faluba!

– Rusnya, ne ellenkezz! – mondta Luvnya és a rá-támadó testvére kezéből kicsavart egy kihegyezett fehérrépát. – Szót kell fogadnod nekem. Igaz, hogy ügyesebb vagy undor keltő versenyben, de attól még testvérek vagyunk.

– Igen – felelte Rusnya.

– És én vagyok az idősebb. Jobban látok a szemmemmel, mint anélkül, a kezem pont a végéig ér, és

ha mindez nem tetszik, ások egy gödröt a kertben, és elültetlek tulipánnak!

Rusnya ettől nagyon megijedt. Éjszakánként azt álmodta, hogy ő egy virág, és egy kószáló kecske lerágja a fejét. Erről persze Luvnya is tudott.

– Rendben, megteszem, amit kell – egyezett bele gyorsan.

Nővére elment.

Rusnya körülnézett a szobában. Zűrzavar, rendtelenség volt. Az asztalon szétdobált peslicék feküdtek, mellettük a hozzá tartozó nyúlkák. Minden szanaszét volt, ráadásul az éjszaka belopódzott tehéncsorda is egyre hangosabban bőgött.

Tekintete megakadt édesapja képén. Belenyugodott, hogy Luvnya az idősebb, és kilincsfigyelésben is jobb képességekkel rendelkezik. Nem érdekelte. Viszont neki, Rusnyának az orra, szája, és a kisagya ugyanolyan, mint az apjéé. Annyira hasonlítottak egymásra, hogy a postás néha Bosszantó ezredessel kezdett ki, de aztán az ágyban meglepetés érte. Milyen jól kacagtak ezen az apjával.

Valószínűleg a jelleme is apjára fog hasonlítani.

Felvette zokniból készült sálját, s elővette a zúzószagató kézi készüléket. Feltett egy fülvédőt és felkészült a takarításra. Karácsonyra kapták ezt a szerkezetet, és nagyon szerette. Ha végigment vele a lakáson, a készülék mindent porrá zúzott és szaggotott. Aztán már csak söprögetni kellett.

Az utcai járókelők a nyitott ablakon át érdeklődve figyelték a szorgalmas kislányt, amint beindítja a gépet, és megindul a tehéncsorda felé...

2

A számár vontatta kocsit őrült sebességgel száguldott célja felé az úton.

Luvnya egy faragott lóbőr széken utazott, lábát kényelmesen a hátára dobta, és egy szökőkútnak támaszkodva figyelte a tájat. Ölében egy rakoncátlan krokodil feküdt, mely néha gyengéden a karját marcangolta.

Már egy órája utaztak – s egy kicsit rosszul volt az őrült sebességtől –, amikor utolérte őket egy nagy hatékonyságú jótékonyági alegység. Az alegység tagjai sorban ültek a járműveken és ösztönző eszközeiket (volt náluk dobhártya masszírozó, láthatóvá vált egyik féllelmetes ideg-generátor, és pár nyelőcső feszítő is felbukkant) felfelé irányítva abnormálisan énekeltek.

Az ének hangjaira kinyíltak a házak ablakai, ajtóit, és mindenhonnan emberek szaladtak ki. A kéményekből és a kulcslyukakból apró gyerkőcök másztak elő. A jótékonyági alegység láttára az emberek önkívületi állapotba kerültek, s azonnal jótékonykodni kezdtek: ajándékokat adtak egymásnak, páran önkéntes kényszermunkára jelentkeztek, és akadt olyan is, aki segélyszervezetet alapított.

A teherautó lendületesen befordult a templomtérré, s csikorgó fékekkel megállt. Időközben Luvnya kocsija is befutott.

A vezető, saját keze segítségével lehajtotta az autó oldalát s az alegység tagjai a jótékonyság fontosságának tudatosításába kezdtek.

Luvnya ezalatt belépett ritkán látogatott házukba. Az ablak egy nagy, durva kertre nézett, melyben egy kis épület állt, tetején zászló lobogott. Visszament az autóhoz. Ideges öregasszony vetődött mellé, szomszédjuk, a javasasszony. Felajánlotta, ha megszámlhatja valakinek a fogát, akkor kitakarítja a házat, még az ingerkeltő csempét is lemossa.

Míg a javasasszony csörlőt, rohasztó port, és egy díjnyertes vésőt hozott a takarításhoz, Luvnya felkapta a krokodilt és kiment a kertbe. A fák épp virágzásban voltak, ezernyi illat keringett a levegőben. Érezni lehetett a retkes alma, az ótvar körte, és a gennyes meggy illatát.

A kis épület teteje helyenként hiányos volt, a lyukakon drótok bújtak ki, és tűntek el a fák lombjai közt. Luvnya átrágtá magát a bokrokon és felfillantott a ház tetejére.

A kis zászló eltűnt!

Helyette egy zongora lobogott a szélben, lakkozásán néha megcsillant a napfény.

Ezen a csodás élményen merengett, amikor valami suttogást hallott. Aztán hirtelen egy katonazenekar vonult el a kis ház mellett, utánuk egy vándorcirkusz haladt, végül önostorozó szerzetesek zárták a sort. A krokodilnak tetszett a dolog, így hát kiugrott Luvnya kezéből, és felfalt két lassabb szerzetest.